

чрезъ г. Славчевичъ. За сега Ви поздравляваме и оставаме покорни слуги на Вашето всемудрословесие.

Николай Полаузовъ.

Василий Априловъ.

Копие отъ писмото ни отъ 27 ноемврий 1837 год.

Има почти 10 месеца откато господата отъ Букурещъ сж ни съобщили, че сте имъ писали, какво сте имали намѣрение да ни отговорите на писмото отъ 25 юний, ала и до днесъ чакаме напраздно Вашия отговоръ. Ако епитропитъ на училището бѣха ни казали, де се намирате, ние бихме Ви писали, защото, както и по-напредъ Ви писахме, ние сме и искаме да бждемъ Ваши приятели, дето и да се намирате, и желаемъ да кореспондираме съ Васъ, както и съ други образовани мже отъ нашия народъ, а не да прекратимъ преписката съ своитъ познати. И тѣй, като живѣете въ нашето отечество, препоръчвайте ни на други, и Ви обѣщаваме, че ще ги помагаме, съ каквото можемъ, съ голѣмо удоволствие. Ние не вземаме участие въ никаква разпра, никаква страсть, въ никаква лична несправедливостъ на тогова или оногова. Мненията и критикитъ, както и отговоритъ на нашитъ образовани ни сж безъ разлика, всички еднакво ще ни бждатъ приятели и братя и на всички ще отдадемъ изискуемото уважение.

Ние сами приемаме съ удоволствие да поправятъ нашитъ грѣшки и ще признаемъ услугата на ония, които биха ни ги казали открито. „За общото благо трѣбва да оставимъ на страна частнитъ“. Историята ни учи, че помирението на Аристиди и Темистокла било спасение за Гърция. Ако морското сражение при Саламинъ би имало другъ изходъ въ вреда на Гърция, персийското владичество би дало другъ видъ на нашата земя, и Европа не би била днесъ такава, каквато е. Нашиятъ народъ, беденъ, невъзпитанъ, малъкъ, злочестъ, презрѣнъ, и което е най-лошото, най-варварски, може ли да изправи глава, когато неговитъ две-три образовани, истински чада, които могатъ да му дадатъ една малка искра свѣтлина, се разправятъ помежду си? Кличката: *Concordia res parvae crescunt*, нека стане български девизъ. Нека видимъ отъ холандцитъ, колко това е вѣрно.